

DRUŽINSKI PRIJATELJ

poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamezne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijatelj“ v Rojanu pri Trstu, št. 3.

Poštno-hranilničnega računa št. 864.139.

Cenjenim naročnikom!

Z današnjo številko končamo II. etnik „Družinskega Prijatelja“. Vse one zavedne Slovence, ki so nam bili dosedaj zvesti naročniki ali sotrudniki, prosimo da vstrajajo z nami i v bodoče, da bomo zamogli izdati leta

1906 — III. letnik

v še lepši obliki in z še bolj raznovrstno in zanimivo vsebino. Kdor pozna dandanes potrebo in korist dobrega slovenskega katoliškega časopisja, ta nas gotovo ne zapusti. Pa s tem se ne smemo še zadovoljiti. Kdor le more, naj smatra za svojo sveto dolžnost širiti naš list še drugam in priporočati ga povsod. Brez gmotnih sredstev se ne more list izpopolniti. Zato, prijatelji,

pozor!

Kdor nam dobi do 31. januarja 1906. vsaj tri nove naročnike in nam pošlje do tedaj naročnino za se in za svoje tri znance, ima pravico biti tedaj izžreban za jako lepo darilo, kojega bo vse leto vesel. Bratje pogumno na delo! Časopis je najmočnejše orožje sedanjega časa!

Uredništvo

Na sveti večer.

Prosto po hrvatskem priredil I. V u k

Dan s se vračajo delavci prej v svoje domovine. Ves dan niso okusili kaj kuhanega, le s hlebom kruha so si tolažili glad. Sedaj gredo pa domov k večerji.

Lep zimski dan je. Mlačno! Solnce ne peče, ampak ogreva milo, kar posebno ugaja starim kostem. Snega ni, saj ga tudi ni treba, nikdo ne

žaluje za njim. Sneg je zelo redek gost v primorskih krajih

Tudi Mijo Čepin hoče biti s svojim sinom prej doma kakor se solnce potopi v morje. Njegova kečca stoji vrhu sela. Mala je in pletena, vendar ugodna. In kadar plapola na ognjišču ogenj je tako prijetno, da bi človek vzel tamburico in z veseljem zapel

Prideta do svoje hišice. Nevesta Kat'ca pride, pomaga vzeti breme z ramen in prinese vode, da se umijo! Potem pa se vrne k ognjišču, da pripravi večerjo.

Kmalu je stala na mizi večerja. Sorodnica je prišla z otroci od soseda, da se skupno pove-sele na ta blaženi večer.

V hiši je vse v redu. Tla so pometena, nizki stol umit, postelja lepo postлана, lonci in skleda očiščeni.

Jutri je sveti dan; jutri je Božič!

Ko odvečerjajo pokleknejo, se pokrižajo in začnejo moliti. Po molitvi vstane oče, in prinese vina.

Stari Mijo jo bil zamišljen. Njegov obraz je koščat, život močan.

Otroci so se igrali in prepirali. Pes je ležal na trebuhu pod klopjo je čepela mačka.

Vse je mirno.

Vino je začelo delovati. Pero vzame tamburico, ter začne igrati in peti.

Njegov glas in milobni glasovi tamburice so se spajali in ti melahoični spevi podpirali so pleteno kočjo in so razlegali po pustem primorskem krasu.

Starec je poslušal. Malo je govoril, sedaj pa sedaj je prišel za vrč in krepko potegnil iz njega.

— Na — ga pomoli sinu — pij!

Pero preneha igrati in peti in prime za vrč. Pog'adi ga po boku in se počteno napije.

Prihodnja številka izide 12. januarja 1906.

Oče ga pogleda in mu v istem hipu migne.

— Kaj ste potuhtali? vpraša sin.

— Pojdiva! zapove oče.

Oba se dvigneta. Pero se obotavlja. Stari ga ostro pogleda in vzame iz kota vrečo.

— Kam hočeta? vpraša bojzljivo Katica.

— To je najina skrb, a ne tvoja, odvrne stari.

Kmalu odideta

Žena Perina, Katica pogleda za njima, vzdahne in sede.

Ona je slutila, kam ideta. To ni bilo prvi-krat.

Od tedaj, ko je prišla v to hišo, je vsako leto in na sv. večer odšla ta dvojica v črno noč. Drugekrati ni pazila, ni se menila, kaj počneta.

Moj Bog, kam sta šla!

Že deset let je preteklo, pa ni minila nobena cerkvena slovesnost da bi za njo ne bilo sramote. Ona je znala vse.

V njeni koči ni bilo nikdar krsta, slovesnosti ali kaj takega, da bi se ne gostili z drugim blagom, pridobljenim na nepošten način. Kako so ji ti grizljivi bili grenki, a morala je molčati in trpeti.

No, kriva je sama. Zakaj je pa gledala za njim. Saj so ji prijateljice in drugi govorili, da je to lopovski, tatinski rod.

Tedaj je ona vselej branila svojega mladeniča. — „Na roki tudi niso vsi prsti jednaki“. Ni mogoče, da bi bil on lupež.

In ni so se prevarili. Če bi njegovega očeta ne bilo, katerega on tako slepo posluša, bi ostal čist in pošten, kakor prvak v selu.

Ali sedaj?

Nemore se tajiti, da ne hodi po očetovih stopinjah.

Na ognjišču je plapolal ogenj. Mala kočica je razvitjena z ognjem.

Njeno blede lice je razsvetlil plamen. Oči je odprla v žerjavico in njen lep obraz je dopil pro-roški izraz.

Otroci so plegli. Po sobi se je slišalo dihanje spečih otrok, in vmes se je zdajci zaslišala molitev.

Žarek od ognja je poiskal obraz najstarejega sinčka in mu zlatil kuštrave lase in obseval rudeče, zagorelo lice.

Ona se obrne k njemu in oko se ji ustavi na njegovem obrazu.

— Bog, ali se boš tudi ti pokvaril?

— Tedaj bi bilo bolje, da te ni — zašepče in se pokriža.

Ogenj je pojema, njej je lezla glava v naročje. Vendar ni šla spat. Čakala je svoja človeka.

— Naj je, kakor hoče. — njen je. Žena mora biti pokorna svojemu možu.

Popravi ogenj. Iskre od žerjavice zlete na vse strani veselo in živo. Njeno lice porumeni.

Nato vstane. Odpre vrata in se zagleda v zvezde. Ura v zvoniku bije deset.

Bog zna, kam sta krenila? Bržkone sta odšla v selo. Vrne se na svojo prejšnje mesto in sede. Najstareji se v spanju obrne na drugo stran. Hčerka vzdihne.

Za tem je zopet mirno.

Pred oči pride on, ko je bil še mladenič in ona mladenka. V svoji ljubezni ni mogla misliti, da bi on zašel s pravega pota; da se bo zaradi njega morala sramovati pred Bogom in pred ljudmi. Ali žalibog, zgodilo se je. Potemnela je njena mladost, ugasnil mladinski žar in ljubavna strast in prešnje veselje in sladke sanjarije. Nič ji ne ostane, kakor žalen spomin.

Minili so dnevi sreče, in detinstva doba krasna.

Pokriža se in začne moliti.

Molila je za moža in starega. Ali kaj hoče, ko pa za gotovo ve, da sta odšla na rop? Možno, da prav sedaj kradeta. Solza ji kane iz oči. Ne more se utešiti, nekaj jo duši. Malo še in rodil se bo vsemogočni Bog, katerega se vsaka krščanska duša veseli in željno pričakuje. „Sveta noč ...“

* * *

Oba moža kreneta krog gozda in grmovja. Oče prvi, za njim sin. Noč mirna. Priroda spava. Mesec je zlezal za oblake in tajnostne sence dreves in grmovja so se videle.

Ona sta šla, se zuvši opanke, po vlažnem potu, posutim z listjem, da bi se njuni koraki ne slišali.

Le tedaj, če je noga zadel ob kamen ali dračje, je zašumelo, pa se zopet umirilo.

Prišla sta v sredo gozda. Tu se je belil kamenit križ. Oba pokleknela in se pokrižata. Ta križ je postavila neka vdova svojemu možu, katerega ostanke so našli na tem mestu. Ubili so ga roparji. Gavrani in druga divja zverjad mu je ogulila in skluvala telo. Ostala je samo glava, rebra, kosti rok in nog.

Vstala sta od znamenja in prišla na rob gozda. Tam spodaj je morje, nad njima zvezde in na strani selo.

Kam ideta?

Znata za vsak grm, za vsako ograjo in vendar se stari pomišlja, koder bi bilo najboljše.

— Za mano.

— Mar v Jale? vpraša sin.

— Da!

— Ne zdi se mi varno.

— Zakaj?

— Tam sta dva sina, junaška, kakor volkova.

- Kaj za to? Ne bodo slutili Sveti večer je.
- Samo pri nama ni — drzne se reči Pero.
- Bova jutri imela vesel Božič.
- Kdo zna. A kje je stari?
- Naj bo, kjer hoče.

Prišla sta do staje. Oba se vstavita in poslušata.

Mesec je posvetil in preko ograje se je videla čeda ovac, ki je mirno ležala. Bilo je vse mirno, da bi se slišala mušica, ako bi zletela.

— Preskoči in vzami samo jagnje. Dovolj nama bo! reče stari sinu.

Sin se obotavlja in zmaje z ramama.

— Preskočite vi, bolje boste izbrali. Jaz ga potisnem v vrečo.

Stari mu da vrečo in se vspne na ograjo. Počaka... se ogleda, in skoči med čedo

Čeda se splaši in plane po koncu in se zrine skupaj.

Starec je gledal, kaj naj pograbi. Zgrabil je jagnje, ki je bilo najdebelejše.

A sedaj zaškripljejo vrata v koči in kakor burja plane nekdo k njemu. Zgrabi ga in vrže na tla.

Ni imel časa da se brani ali uide.

Sin se uplaši in zbeži v gozd. Ni se ogledal. Oddahnil si je v gozdu.

— Ha! lopov! Ali se ti je hotelo pečenke?

— Drugi je zbežal — oglasil se je možki glas.

Kmalu se je začulo udrihanje.

— Tako se krade!

— Hočeš jagnjeta!

In zopet so se slišali udarci.

Nato se vse umiri.

Dva mladeniča se nagneta čez ležečega človeka.

— Ta bo pomnil sveto noč in Božič!

— Bo, ga bo. Vidiš, dobro je, da sva čakala. Vedel sem »Kadar se mačka navadi jesti pečenko, se mora ubiti mačko, ali odnesti pečenko«.

— Tako je! Ali kaj hočeva z njim?

— Posmodiva mu roke. Sedaj se je potajil, kakor bi bil mrtev in da bi nama lažje ušel

Starejši Jalin sin zažge kupček dračja. Nato reče:

— Privleči ga sem!

Mlajši ga prime in vleče. Starec pa plane hipoma po koncu, in hoče uiti.

— Ne boš ne!

Zopet ga podereta.

— Pustita me — komaj je izustil.

— Na, reče starejši in ga udari po obrazu.

— Na ogenj z njim! Naj se mu pozna. Spečeva mu roke — Oba ga začneta vleči

Starec se splaši.

— Ali ni nikogar, da me reši Oh joj! začne vikati in klicati na pomoč.

Sin Pero je zasliša očetov klic. Domisli se kaj se godi. Znano mu je, da spečejo tatovom roke, ako jih dobe, da se ločijo od drugih. Zaviče na ves glas:

— Delajte, kar hočete, Jaz vidim vse. Jutri vas zatožim! Jalina sinova se vstavita. Mlajši reče:

— Pustiva ga. Raji ga zatoživa.

— Da ga pustiva? Ali si znorel?

— Pustita me, ali me ubita. Tako je tožil starec in gledal kako bi ušel. Starejši si domisli.

— Izpustiva ga, ali zaznamujva ga! Drži! Mlajši ga stisne. Komaj je dihal.

Starejši izvleče iz pasa nož. Prime ga za uho. Starec se brani. Oni prime čvrsteje, zareže in odreže uho.

Starec jekne.

— Idi!

— Ha, sedaj se ti bo poznalo, kdo si.

— Zdravo bratec! se mu rogata in odideta.

Stari je komaj preplezal plod in šel. Prišel je do sina.

— Čakajte! se mu javi sin.

Stari se vstavi in z roko pokrije rano.

— Beživa!

— Ne bojte se!

— Beživa, ti pravim!

Oba bežita. Nekaj časa začneta iti počasneje

— Ste mar ranjen? Zakaj držite roko na obrazu?

— Stari se obrne. Hudo je! O rezali so mi uho

— Šalite se.

— Bila bi sreča, da bi se šalil. Glej! pokaže mu okrvavljeno stran obraza. Pero se približa.

— Uh, vse so odrezali.

— Vse, vse, — reče stari in se tipa.

— Molči

— Pa si obvezite rano.

— Ali mi bo kaj koristilo?

— Kri se vam ustavi.

Starec se obveže.

Prišla sta v bližino svoje kočice. Pred vrati se vstavita. Pero odpre vrata.

V koči je bilo mračno.

— Katica!

Žena se gane, pomrma. Ležala je pri ognjišču.

— Zaspala sem. Kaj pa je?

— Ne vprašuj!

— Kaj se je zgodilo?

Starec je s obvezano glavo šel na ognjišče. Molčal je in gledal pred se.

— A i gremo k polnočnici? — vpraša žena.

— Idi!

— A ti!

— Vzemi z seboj otroke! Zame ne skrbi.

Perina žena je slutila, da se je nekaj dogodilo. Ogleda se po koči. Ničesar nista prinesla. To jo je razveselilo. Kaj neki se je moralo pripetiti?

Pogleda moža in starega. Stari je zamišljen. Zakaj ima zavezano glavo.

Za nekaj časa vstane Pero in odpre vrata. Zagleda se v noč in pozove ženo. Katica pride.

— Kaj je?

Pogleda starca z obvezano glavo in zamrmra:

— Ni dobro.

Vendar ni znala, kako naj začne govoriti.

— Te li boli zob?

— Da, h prokleti!

— Ne kolni, Nocoj je sveta noč. Rodil se je Jezus Gospod!

— Nocoj se ni rodil za nas! razljuti se starec.

— Bog, usmili se! zavpije stara.

— Molči! Vsi pojdite k vragu! robantal je starec

Zimski večeri

(K sliki speval — Zvonimir Masle.)

Debelo s snegom zemlja je odeta
in kot trstika trese se vse v mrazi,
za živežem žival potrta lazi,
za dnevom dan le z gladom jej obeta . .

Ob teh večerih peč dovolj segreta,
žari, da zadovoljni so obrazi,
vse podvojeno na pravljico pazi,
ki bo iz ust in knjige razodeta.

Žival ni zmožna, da kedaj presodi,
da zemlja jej gori za smehom cveta --
v bodoči dan breskrbno dalje blodi

Za tvojo vesno tvoja zima hodi . . .
mladi skrbi že, da te na zimna leta
ne bo preganjala starosti peta . . .

— Ni dobro. Odrezali so mu uho in ga natepli

— Kaj govoriš? In tebe?

— Meni se ni zgodilo nič. Sem ušel!

— Hvala Bogu!

— Dobro bi bilo, da se mu rana izpere.

Poklič! mater, a midva greva k polnočnici.

Mati se je že zbudila in glasno moleč prišla.

V selu zazvoni. Don zvona se je razlegel ponoči in prodiral v kočo.

Zvon človeka vedno vabi,

da Boga nikdar ne zabi.

ste rekli ženski in vsi se prekrizajo. Starec se dvigne in ide k vratom. Zagleda se v noč.

Otroci se valjajo po postelji in vstajajo.

— Pojdemo! reče Pero ženi, potem se skloni k materi in ji nekaj pošepeče.

Pet jih zapusti kočo, mož, žena in troje otrok.

Don z vona je bil glasnejši in jasnejši. Mlajši je prevpil velikega in ta ga je zopet ogluševal, in potem sta se zopet oba združila v jeden akord in to slavljenje se je razlegalo po brdih in dolih preko sinjega morja.

Okoliški vzduh je trepetal v tem zvoku in z milobo napajal kršanske duše. Ves svet je praznoval skrivnosti polno sveto noč... sveto noč, veliko in veselo sveto noč.

In zaorila je pesem, glasno po širini in cerkvah.

Stara ostane v hišici.

„Zveličar preljudi je prišel nocoj
raduj se, o človek in slavo mu poj...“

In vsa ko ena vernikov so se klanjala novorojenemu Gospodu, našemu Spasitelju in vse duše so bile polne slavospēva :

„Slava Bogu na višavah!“

In vse to pevanje se je združilo z glasovi zvonov, ter prodiralo v najmanjšo in najrevnejšo nočico, dvigalo se iz polnih prs do nebeških višin ter se opajalo v jeden veličastni slavospēv Božične noči.

Teh pet je šlo naprej svojo pot k cerkvi. On naprej, ona za njim vodeč deco.

Njej se je srce topilo. In ni čuda. Sveta noč. In, če bi Bog rekel njenemu možu; — „Vse ti je odpuščeno, samo, samo spreobrni se, bi bila ona srečna.

Oklene se ga in vpraša.

— Ali hočeš jutri pred Boga ?

— Ne vem.

— Spovej se in pristopi... Spokori se... Sedaj je čas, da spodobno in vredno sprejmeš novorojenega Gospoda.

On je molčal.

Ona je bila vsa blažena in srečna.

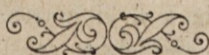
— Ali so te udarili ?

— Rekel sem ti, da ne. Pusti me! in šel je dalje.

— Hvala Bogu in novorojenemu Spasitelju! vzdihne zahvalno in se pokriža. Nato ga prime ovivš mu roko krog vratu, ter ga srčno poljubi. Ni se je branil.

* * *

Na drugi dan po Božiču sta prinesla oba Jalina sinova na sodnijo v papir zamotan kos Čepinovega ušesa. Z zavestjo in ponosom sta izpovedala na zapisnik kazenskega prestopka vse in pristavila, da ljudska pravda na enak način zaznamuje tatove.

Pridite k meni vsi....

(Povest. — *Spisala Hedv. Podlipška.*)

(Konec.)

II.

Vedno bolelni oče Jeličin je resno zbolel. Vlegel se je v posteljo, iz ktere ni več vstal. Jeličina žalost in delo se je pomnožilo. Koliko noči je prečela ob postelji bolnega očeta.

„Jelica“, ji je govoril nekoč oče, „Jelica, moj konec se bliža. Čutim, da morebiti več ne dočakam večera. Saj bi se že tako rad ločil od tu, ko bi me ne skrbelo zate. Kaj bode s teboj, sirota? Sama bodeš ostala na svetu. Druzega Ti ne ostane, kakor si služiti kruh pri tujih ljudeh. Poslušaj, Jelica, kaj sem sklenil. Nekoliko sva prihranila s pokojno materjo, to ostane tebi. Da si ti ne bo treba z navadnim deiom služkinj služiti vsakdanjega kruha, vložim prošnjo na poštno ravnateljstvo, da bi se zamogla izučiti za poštno uradnico. Tako bodeš imela vendar nekoliko boljše življenje. Svota, ki ti jo pustim, upam, bode zadostovala za tvojo izobrazbo. Bodi srečna, Jelica, in Bog Te blagoslovi! Midva z materjo bodeva prosila v nebesih zate in tudi ti se naju spominjaj v molitvi!“

Jelica je klečala pri postelji. Srce se ji je krčilo nepopisne žalosti in z vročimi solzami je močila roko očetovo. Obljubila mu je, da hoče storiti vse po njegovi želji.

Nekaj dni pozneje je stala Jelica ob grobu očetovom. Popolnoma sama in zapuščena je ostala na svetu. Nikogar ni imela, ki bi jo bil ljubil, ljubil s tako ljubeznijo, po kakoršni je hrepenela. Nikomur ni mogla potožiti svoje tuge. Obupala bi bila, toda spomnila se je zopet vabila: „Pridite k meni vsi!“ In ona je sledila temu klicu, ter tam pri Najsvetejšem zadobila tolažbo, ktere svet dati ne more.

Jelica je ravnala po očetovem nasvetu. V dobrem pol letu je napravila izpite ter bila kmalu nastavljena kot poštna opraviteljica na neko manjšo pošto. Opravljala je svojo službo vestno in natančno. Ljudje so jo imeli radi vsled njene prijaznosti in ljubeznjivosti. Bila je že dve leti v tej službi, privadila se je ter bila precej zadovoljna. Udala se je v božjo voljo ter se spominjala v molitvi pokojnih starišev.

Nekako sredi zime je bilo. Jelica je sedela pri pisalni mizi v dobro zakurjeni uradni sobi. Sanjavo je zrla ven na prosto, kjer je snežilo kakor za stavo. Misli so ji uhajale nazaj v nežno otroško dobo, ko je kot mala deklica sedela pri nogah ljubljene mamice ter poslušala njene pravljice ali pa se učila šest resnic, ki je nikakor niso hotele v glavo. O blažena doba!

„Dober dan, gospica!“ jo ji pozdravil nena-
doma vstopivši mlad gospod.

„Bog daj!“ je odgovorila Jelica in rahlo ru-
dečica ji je oblila belo lice.

„Je kaj pošte za me, gospica? Časopisi, pi-
sma?“

„Da, gospod učitelj.“ je odvrnila Jelica ter
vzela iz predalčka pismo in nekaj časopisov.

„V tako slabem vremenu se potrudite sami
na pošto, gosj od učitelj“, je nadaljevala ter mu
dala pi-sma.

„Danes je čet tek, torej sem prost. Dolgo-
časim se doma. Čital sem nekoliko, pisal itd. toda
slednjič se človek naveliča vsega. Da, v družbe le
m lo zahajam. Vam je znano in povem vam, gos-
pica, odkar so mi odnesli ljubo mater tja na mi-
rodvor. se čutim vedno tako osamljenega. — Go-
spica. je nadaljeval po kratkem molku, „gospica,
Jelica, poznam vas in vi poznate mene, odgovo-
rite mi odkritosrčno, ali bi ne hotela vi postati
moja prijateljica, tovarišica. moja ljubljena so-
proga? Odgovorite, Jelica!“ in pri teh besedah
je prijel osupnjeno deklico za roko.

Ni mu otegnila roke, le še hujše je zaru-
dela in iz njenih lepih oči ste se utrnili dve solzi
nepričakovane sreče. Davno si je že priznala, da
je njeno srce vdano blagemu, vzornemu mladeniču,
ki stoji sedaj pred njo. In odgovorila mu je liho,
da mu hoče postati zvesta tovarišica in ljubeča
soproga.

Jelica se je pripravljala potrebne stvari, ker
sklenila sta, po očiti se še le v jeseni, Misel na
pokojna roditelja jo je žalostila. O, zakaj nista
tudi ona dočakala sreče svoje hčerke! Pa saj go-
tovo v nebesih prosita blagoslova za mlada zaro-
čenca. In bila je zopet tako srečna. Pogostokrat
je hitela v cerkev ter se tam, kjer je prej iskala
tolažbe trpečemu srcu, zahvaljevala za srečo, katero
je sedaj zadobila. In zdelo se ji je vselej, da jo
Gospod gleda tako, kakor tedaj ob materini smrti.

Spomlad je zopet prihajala v deželo z vso
svojo krasoto. Sneg se je topil, zvončki in druge
zgodnje cvetlice so nekako boječe prikukale iz
zemlje. Tuintam na solčnem kraju, se je skri-
vala celo že pohlevna vijolica. Lastavice so se
tudi že vrnile v svojo letno domacijo.

Lep, pomladanski dan je bil. Tam doli ob
potoku, za vasjo je bilo posebno živo. Četrtek je
bil in otroci niso imeli šole. Drvili so se torej
prav okoli potoka, skakali in vpili ter metali ka-
menje v vodo. Nenadoma je spodrsnilo osemlet-
nemu dečku na polzkih tleh in v tistem trenutku
je padel v globok, narasel potok.

Prestrašeni in kriče so se razkropili o roci.
Prav tedaj se je vračal učitelj Bogumil iz spre-

hoda. Slišavši prestrašen krik otrok, je pospeši
koraké.

„Kaj se je zgo lilo?“ je vprašal nekega dečka.

„Tam, tam je padel sosedov Jožek v potok“,
je odgovoril le-ta jokaje.

Učitelj ni dolgo premišljeval. Tekel je k po-
toku, vrgel raz sebe suktnjo in planil v vodo. De-
ček se je potapljal, le včasih se je prikazal na
povišju. Učitelj je plaval z vsemi močmi ter sled-
njič vendar dobil dečka. Medtem se je nabralo
polno ljudi, ki so s strahom gledali pogumnega
učitelja, toda nihče se ni upal priskočiti na po-
moč. Popolno onemogel je priplaval blagi mlade-
nič na breg ter položil nezavestnega dečka v na-
ročje presrašene matere, ki se mu je klečé za-
hvaljevala.

Bogumil je hitel domov. Bil je popolnoma pre-
močen in mraz ga je tresel. Hudo je zbolel. Po-
klicali so zdravnika, ki pa ni dal nobenega upa-
nja več. Vse je žalovalo in molilo za blagega uč-
telja, ki je žravoval lastno življenje za svojega
bližnjega.

In Jelica? Kdo bi zamogel popisati njeno
žalost, ko je videla, da bode zgubila tolkanj ljub-
ljenega ženina. Bleda in prepadena je klečala ob
postelji umirajočega zaročenca in njene ustnice so
šepetale gorečo molitev.

„Jelica“, jo pokliče Bogumil s tihim glasom,
„Jelica, nevesta moja — z Bogom! Božja volja
ni bila, da bi bila, kedaj združena tu — torej tam
— tam — gori — na svidenje —“. In zaprl je
trudne oči za vedno. —

Mesto, da bi bila jesen razveseljevala novo-
poročenca s svojim sadjem, ji sipala pomlad di-
šee cvetje na grob prerano umrlega.

Jelica je bila zopet sama. Vse je zgubila,
očeta mater in slednjič še ženina. Toda ona se
ni zgrudila in omagala pod težo trpijenja. Ni iskala
tolažbe v svetu, temveč pri Onem, ki nas vse vabi
k sebi.

„Gospod, toliko si mi dal, očeta, mater, že-
nina, bodi zahvaljen za to! Toda vse si mi zopet
vzel in ti veš, zakaj si to storil. Ničesar mi ne
moreš več vzeti, ker ničesar več nimam, le še
mene samo kmalu vzemi od tu, da se bodem tam
zdržila s tvoj in svojimi ljubimi!“ Tako je
molila popolno vdana v božjo voljo in Gospod je
uslišal njeno molitev.

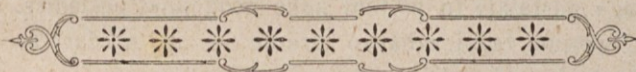
Jelica je jela bolehati. Kakor cvetlica, ki ji
pomanjkuje m. krote in toplote solčne, tako je
venela ona. Spoznala je, da ne bode mogla več
dolgo opravljati svoje službe. Prosila je torej za
dopust ter odšla k neki materini prijateljici, stari
vdovi, ki jo je sprejela z veseljem. Upala je, da
se ji morebiti še vrne zdravje. Toda njene moči
so vedno pešale. Ni se bala smrti, pripravljala se

je na njo, skoraj z nekakim veseljem. Saj je bila v duhu že popolno združena z dragim pokojnim. In prav danes je zopet prosila Gospoda za srečno zadnjo uro.

Starica je prišla v sobo ter vzdramila Jelico iz njenih misli. Prinesla ji je večerjo, ki se jo je le-ta komaj dotaknila, le aj je izpila ter šla k počitku.

Drugi dan pa Jelica ni mogla več vstati. Potrpežljivo je prenašala hude bolečine, dokler se ni za nekoliko tednov z besedami: „Pridem k Tebi — Gospod!“ preselila tja, kjer ne bode več ločena od rod teljev in ženina.

Bele rože so rastle na njenem grobu in starica jih je zalivala s solzami. V vejah vrbe žalujke pa je šumelo tiho in skrivnostno: „Pridite k meni vsi tako kakor je prihajala ta blaga deklica, in bote našli mir in tolažbo svojim dušam!“

Na sveto noč

(Speval — Zvonimir Masle.)

Mir svetonocni je razlit v dolini,
in razvetljene hiše so po vasi,
in petje radostno iz njih se glasi,
ki ga bude ob jaslicah spomini

Že potrkavajo zvonovi v lini:
prek hribov in iz dalj k polnočnem časi
migljaj plamenic roj v čarobnem krasi —
k polnočnici hite Adama sini . . .

Kako miglja ogromnih zvezd nad nami,
bleste kot v večni sveti noči jasno
k ljubezni narodov in v spravo časno . . .

pa le zaman njih svit nas k spravi drami:
v dolini solz in bratstva po Adami —
le s tiho jamo boj nehã . . . ! Prekrasno.

Kaj bo iz naših hčera ?

(Žensko vprašanje)

Večkrat se misli, govori in piše, kaj bo iz naših dečkov. Ko je sinček še v zibelki, ga skrbna mati v duhu že vidi v bodočem poklicu, kakor si ga želi ona sama. V tem smislu se tudi trudi, da ga vzgoji — in marsikak otrok se žrtvuje za

poklic, katerega mu želi mati. To ne velja le o gotovih poklicih temveč splošno o vseh.

Prava vzgoja, ki prinaša v življenju srečo in blagoslov pa se ne ozira le na materine ali očetove želje, temveč tudi na druge okoliščine, posebno pa na dečkove sposobnosti in nagnjenosti in upošteva nasvete pametnih ljudi, najbolj pa voljo božjo, katera se gotovo objavlja na goreče molitve za spoznanje poklica.

Kaj pa bo iz naših hčera ?

O tem se dosti ne misli, se dost ne govori in tudi ne piše. In če se že misli, govori in piše, se to dogaja le na slepo. O poklicu deklic v pravem pomenu besede si malokdo beli glavo. Marsikdo in posebno matere pravijo, poklic moji hčerki bo določil njen bodoči mož.»

V tem je dosti resnice, vendar mora vzgoja določiti vsaki deklici poseben poklic, ki velja za vse deklice sploh in katerega mož ne more še-le vzgajati. Ta poklic, to je poklic prave žene, prave matere in prave gospodinje se mora vpoštevati pri vsaki vzgoji deklic.

Taka vzgoja ne škodi tudi tistim deklicam, ki ne postanejo ne žene, ne matere in ne gospodinje, a je potrebna in važna za vse, ker temelji v naravnem poklicu ženske.

Zraven te splošne in za vse deklice veljavne in potrebne vzgoje, se je treba ozirati tudi na posebne stanove, katerim se navadno posvečajo naše hčerke. Tu imenujemo pet stanov.

Deklice, delavke na kmetih, deklice služkinje v mestu, deklice — po raznih prodajalnicah, deklice v domačem obrtu (šivilje), deklice v tovarnah (fabrikah) — in deklice v raznih uradih (pošte, šole, trgovine, železnice, zdravilišča itd.)

Moti se zelo, kdor misli, da potrebujejo šole le deklice zadnje vrste, češ da se drugi poklici nekako samo ob sebi spopolne. Mnogo manj gorja bi bilo v družinah, ko bi se bolj pazilo na posebno vzgojo dušno in telesno pri deklicah tudi prvih štirih vrst.

Velika napaka pa je, če se zanemarija splošna in naravna vzgoja za ženo, mater in gospodinjo med tem ko se predaleč gre v manj potrebnih predmetih

Še posebej pa moramo omeniti, da se enakopravnost ženstva z moškimi dandanes tira čez prave meje in vsled tega nimajo od tega koristi ne moški, ne ženske in vsled tega nihče. To se pa dogaja vsakokrat ko se z enakopravnostjo žene škodi njenemu naravnemu poklicu materinstva in gospodinjstva. Koliko po enakopravnosti izobraženih žensk se nahaja, v katerih je umetno zaduščen nagon po družini, večkrat pa izključena tudi možnost družinskega veselja in družinske sreče.

Tupatam pridejo take po naključju, po sreči

ali nesreči morda do zakonitega materinstva, a še ne do družinske sreče, ker jim manjka vzgoja v gospodinjstvu.

Lepota vsemira obstoji v različnosti. Ni torej možno, da bi napredni ljudje spopolnjevali to, kar je Vsemodri Bog uredil. Različnost vsestranska je utemeljna v naravi dvojnega spola človeškega, zato ostane vedno tudi razlika med obema v pravicah in dolžnostih.

Enakopravnost pa je opravičena le tedaj, kadar je koristna za posameznike (ce) in za družbo. Tako enakopravnost radi priznamo nežnemu spolu. To enakopravnost povdarjamo posebno v človeškem dostojanstvu sploh. Ta spoštljiva vzvišena enakopravnost z upoštevanjem ženskih posebnosti naravnih zmožnosti in lastnosti — ho zagotovila družabno in družinsko srečo.

Na vprašanje kdo je lepši „on“ ali „ona“ moramo reči, da je lepota v moškem prav lahko na istem vrhuncu, kakor v ženski, toda različna je lepota ženska in različna lepota moška, vendar taka da ne zaostaja ne prva drugi in ne druga prvi. Tako je tudi glede pravic in dolžnosti. Vsakemu svoje a vsakemu po svoje. To je prava enakopravnost.

Verska vzgoja deklic, je naravna vzgoja in od te je največ odvisna njihova bodočnost, časna in večna sreča.

Pomen zabavnega igranja.

Ni možno skoraj misliti, da bi otroci ne igrali, če jih je več skupaj na prostem. Mladina je tako živa, tako podjetna, tako vesela, da se hoče kaj rada poigrati. Velevažno je igranje v prvi vzgoji otroški (v telesnem in duševnem oziru). Prvo delo otrokovo je igra. Srečni starši, učitelji in vzgojitelji, ako zadenejo pravo vrsto igranja za mladino, srečni pa tudi otroci, ki niso zamudili se telesno in duševno spopolnjevali z igranjem.

Korist zabavnega igranja nam dokazujejo nje lepi sadovi. Veselost, spretnost, mišičja moč, vstrajnost, hrabrost, delavnost in jačenje dihal, osveženje in hitreje pretakanje krvi.

Kako so igre zelo različne, tako so tudi njih koristi jako raznovrstne. Pri zabavnem igranju se bistri razum, se utrja volja, in krepí sklep, se množi odločnost, se spopolnjuje spoznanje, se popsuje podjetnost, se sklepa prijateljstvo, se cenijo

vrline tudi nasprotnikove (ne v slabem pomenu), se uči pravičnosti in natančnosti, se zmanjšujejo nedostatki in pogrški.

Posebno važne so igre, kje treba paziti, da se o pravem času zapusti svoje mesto in dobi novo (n. pr. ko se igralci drže dreves, ko stražijo jamice da „pastir“ ne pripelje krogle vanje itd.), ali ko je treba koga loviti, oziroma se ga spretno izogibati, da se ni zadeto n. pr. pri igri »kdo se boji črnega moža«, — ali pa ko se odbiva kroglo ali kak drugi predmet (žogo).

Vsak kraj ima posebne igre (posebno pastirski svet). Narodno delo je, če se take igre popiše in obelodani. Morda stori to tudi kak čitatelj našega lista? Hvaležni mu bomo.

Žalibog, da se igranju pripisuje premalo važnosti in da se igranje premalo nadzoruje. Vsled tega nastajajo tu pa tam kake neugodne posledice. Uvažujmo tedaj zabavno igranje — in nikdar se ne bomo kesali.

Telovadba.

Ni pametnega človeka, kateri bi zanikal velevažni pomen in korist telovadbe. Priprosto in zapleteno (sestavljeno) gibanje ali premikovanje telesa ali njegovih posameznih delov po določenih pravih imenujemo telovadbo. Kadar tedaj vadimo svoje telo, koristimo 1) posameznim delom telesa 2) celemu telesu in 3) celemu človeku.

Telovadba je v prvi vrsti važna za mišice in sklepe (člene, kolenca). Če opazujemo mišice na veslarjevi roki se bomo čudili njihovi izvenredni moči in trdnosti. Vaja je mišice ojačila in vtrdila. Prav tako vidimo, da sklepi otpnejo pri človeku, ki s le malo giblje.

Da je pa telovadenje velikega pomena za celo telo je čisto naravno, ker mišičji sestav, ki prepleta vse telo tehta polovico cele telesne teže. Korist telovadbe izvira pa od tod, ker povpsuše pretakanje krvi po žilah in jo množi. Mišičji sestav rabi dve tretjini krvi, med tem ko je rabi vsi no ranji telesni udi le eno tretjino. Čim bolj pa pregibljemo (s telovadanjem) mišice, tem več krvi zahtevajo in jo tudi dobe. Kadar telovadimo, dihamo hitreje in s tem uvažamo vselej vedno več kisika, katerega vsprejema (svetlordeča) kri in ga oddaja po žilah telesu, med tem ko pobira (temnomodra kri) ogljikovo kislino in jo od-

daje iz telesa z izdihanjem. Čim več pa clovek vdihna ki ika in izdiha ogljikove kisline, tem bolj se mu širijo in jačijo pijuča in prsi, ter tem bolj se izgubljajo glivice za bolezni. Zdrava kri in redno njeno pretakanje pa je pravo življenje človeka. Iz krvi se potem razdele redilne snovi po Stvarnikovih postavah na celo telo. Samo po sebi se razume, da se s telovadbo povspesuje tudi probava in sploh delovanje vseh udov človeškega telesa.

Posebno potrebna je telovadba za one stanovce, ki zahtevajo mirno sedenje, ker vsled tega trpi ves mišičji sestav in tudi sklepi. Telovaditi morajo zdravi in bolniki. Zdravi, da si zdravje ohranijo, bolniki pa da ozdrave. Seveda more le zdravnik svetovati, kako naj telovadimo pri različnih boleznih, ker vsaka zahteva drugo vrsto telovadbe. Splošno ne smemo telovaditi pri notranjih boleznih in če se nam kje zbira gnoj pod kožo.

Dandanes je umetnost v telovadbi zelo napredovala. Z najmanjšimi pripravami se telovadi tudi lahko v sobi doma.

Ker se s pomnoženjem in rednem pretakanjem krvi pri telovadbi clovek segreje, deluje ta toplota tudi na občutke tako da raste zavest moči in življenskega veselja. To upliva potem na celega človeka, da je bolj živahen, bolj vesel, prijazen in čvrst.

Vsakdo ve, da se po telovadbi tudi dobro spi in s trdnim spanjem se clovek jako krepi. Najbolje je telovaditi pred jedjo, ker po jedi treba pustiti želodcu — kuharju, da se malce seznanj z jedačami, ki so prišle od zunaj.

Telovadba vrjuje telo in jemlje marsikako razpoloženje za mehkužno t. ter je vsled tega posebno pri mladini važna tudi iz npravstvenih ozirorov. Zdrava duša v zdravem telesu spopolnjuje človeka. Pozor tedaj na razumno, spodobno in pametno telovadbo, ki pa naj se vrši posebno pri mladini pod spretnim in zanesljivim vodstvom.

Domači zdravnik.

Oh kako kadi in smrdi stenj. Veš zakaj? Zakaj? Zato ker ga nisi namo il v jesihu (octu) in ga potem posušil. Posebno če imaš bolnika v hiši, skrbi mu za čist zrak.

Na kateri strani počivaš? V prvih urah na desni, da zamre hrana lažje dospeti v želodec, — potem pa na levi, da se želodec bolje raztegne in bolje probavlja.

Nogo si je zvinil. Nikar mu je ne smeš vleči in natezati po starem, temveč ovij mu člen s

mrzlimi oblakladki in če ostane noga mirna, se sama kmalu zravna.

Za luč v bolnikovi sobi ne rabi nikdar petroljke, temveč le oljevko in če moreš še to zaprto v steklu (svetilnik, falarček, fagarček.)

K o l e d a r č e k .

December

24. **IV adventna nedelja.** (Evangelij: Janez Krstnik poklican v prerokovanje.) Adam in Eva. Irmina, dev. — 25. ponedeljek. **Rožič. Rojstvo Gospodovo.** — 26. torek. **Štefan** muč.; Arhelaj, škof. — Danes je mlaj ob 5. uri zjutraj. Ključ nam ne obljubnje lepega vremena. — 27. sreda. Janez, evang. Fabijola, vd. — 28. četrtek. Nedolžni otročiči; Kastor, muč. — 29. petek. **Tomaž** škof; Trofin, muč. — 30. sobota. David, kralj; Liberij, muč.; Nicefor, muč. — 31. **nedelja pred novim letom.** (Evangelij: Simeon in Ana oznanujeta Gospoda.) Silvester, pap.; Pavlina, muč.

1906

je navadno leto in se začne s ponedeljkom in konča s ponedeljkom. Pomlad se začne 21. marca in traja 92 dni; poletje 22. junija in traja 93 dni; jesen 24. septembra in traja 89 dni; zima pa 22. decembra in traja 88 dni. Solnčne in lunine in druge mrke in druge važnejše stvari bomo omenjali sproti.

Januar

ima 31 dni. Dan zraste v tem mesecu 55 minut.

1. ponedeljek. Novo leto, Obrezovanje Gospodovo. — 2. torek. Makarij, Opad; Martijan, škof. — Danes je prvi krajec ob 3. uri 50' pop. Obeta se nam še dosti lepo vreme. — 3. sreda. Genovefa dev.; Anter, pap.; Salvator. — 4. četrtek. Tit, škof; Izabela, kraljica. — 5. petek. Telesfor, pap., m. Simeon. 6. **sobota. Sv. trije kralji. Razglašenje Gospodovo.** 7. **I. nedelja po razglašenju Gospodovem.** (Evangelij: Dvanajstletni Jezus v templu.) Valentin, škof. Lucijan, muč.; Krišpin, šk.; — 8. ponedeljek Severin, opat; Bogoljub, muč.; Ehard, škof. — 9. torek. Julijan in Bazilisa, muč. — 10. sreda. Pavel, pap. Agaton, pap. — Danes je ščep ob 5 5 uri 34' pop. Upajmo, da bo lepo vreme. — 11. četrtek. Higin, pap. muč.; Božidar, op.; Pavlin, šk. — 12. petek. Arkadij muč.; Ernest, škof. — 13. sobota. Veronika; Bogomir; Leonmij, škof.

Kaj pravi politika?

Avstrija-Ogrsko. Državnizbor. Poslanci so dovolili vladi šestmesečni začasni proračun. Sicer je govorilo ob tej priliki veliko poslancev, ki so izražali svoje zahteve. Želje in pritožbe, vendar posebnega zanima ja ni bilo. Tudi v tej razpravi se je mnogo govorilo o nameravani volivni reformi. Ta začasni proračun pooblašča vlado, da sme pobirati došedanje da ke in priklade do 1. julija 1906. Tudi gosp. ska zbornica je dovolila vladi začasni proračun. Na to so začele za poslanee božične počitnice. Džavni zbor bo sklican zopet najbrže okrog 20. januarja. Za nas je važno, da se je proračunski odsek jako bavil z zadevo tržiš.

škega pristanišča. Mnogi poslanci so ta dela oestro grajali. Vlada je izdala za ta dela, ki se že sedaj rušijo, več kakor je smela. Razni poslanci slutijo nepravilnosti, zato zahtevajo od vlade čistih računov. — Nadvojvoda Oton je bil nevarno zbolel. Sedaj mu je že boljše. — Liberalci zahtevajo odpravo § 111 državnega zakona ki določa, da se more veljavno sklenjen zakon med katoličani razdružiti le po smrti enega zakonskega. Hoteli bi ti ljudje, da kadar se dva zakonska naveličata eden drugega se lahko ločita in zopet poročita s komur hočeta. Kakšne posledice bi nastale z upejljavo takega (civilnega) zakona ni treba praviti. Katoličani v Avstriji moramo združiti vse moči, da preprečimo to nakano brezvestnih brezvercev. Tako predlogo o reviziji zakona je predložil pravnemu odseku drž. zbora njegov poročevalec. — Dne 19. t. m. je bil odprt in ob enem odgodjen do 1. marca 1906 ogrski državni zbor. Pričakovalo se je, da bo koalicija razsajala, no pa se ni zgodilo nič hudega, kakor da so protestirali proti odgodjenju kakor neustavnemu. Tudi liberalna stran se je pridružila temu protestu. Enako protestno izjavo je podal grof Majlath v magnatski zbornici. — Zadnje dni se je večkrat posvetoval z voditelji koalicije minister Lukas; toda tudi njemu se ni posrečilo doseči niti premirja. — Fejevary je v časopisju priobčil svoj volilni načrt. Volivno pravico ima vsak ogrski državljani, ki je star 24 let in zna pisati in brati. Voljen pa more biti le oni, ki je vsaj deset let ogrski državljani in zna madjarski. — Mnogo se je govorilo zadnje dni, da se hočejo Rumuni vzdigniti proti svojim tlačiteljem Madjarom. Rumuni sami so protestirali proti takim govoricam, ki so jih le Madjari širili zato, da bi imeli povod postopati proti Rumunom. — Ogrski škof Samassa je postal kardinal. — Ker večina zagrebškega metana sveta ni hotela dovoliti županu Amrušu pro

računa in mu je s tem izrekla nezaupnico ker je kandidiral proti dr. Potočnjaku, je vlada razpustila mestni svet in postavila kot komisarja Amruša.

Drugi kraji. V Rusiji še vedno ni miru. Sedaj je boj v tem mestu. sedaj v drugem; sedaj se upre ta polk. sedaj drugi. Črnomska mornarica mornarica je baje razorožena, ker ne zaupajo vojakom — Crnogora ima že svoje ministerstvo in knez Nikola je tudi že otvoril drž. zbor s primečnim govorom, — Ker je doseženo popolno sporazumljenje med stopniki velevlasti in turško vlado glede reform v Makedoniji, je izvršilo mednarodno brodovje svojo dolžnost in se vrača domov Avstrijsko pride še ta teden v Pulj — Papež je izrekel v konzistoriju svojo žalost nad dogodki na Francoskem — Laško ministerstvo Fortisovo je odstopilo, ker drž. zbor ni hotel potrditi trgovinske pogodbe s Španijo, kako je predlagalo ministerstvo. Tudi na Angleškem in na Grškem imajo nova ministrstva

Protestna izjava.

Podpisani, zbrani dne 13. t. m. v redni mesečni konferenci krog svojega škofa, odločno protestiramo proti sklepu laške učiteljske zveze, s katerim je nastopila proti pobožnim vajam v šoli in se proglasila protivno krščanski vzgoji mladine ter blatila naš stan.

Ob enem naglašamo starišem nujno potrebo krščanske vzgoje šolske mladeži, ker je vsaka od Boga neodvisna pravica le prazna beseda.

V Trstu dne 13. decembra 1905.

Tržaški katoliški duhovniki.

* * * NOVICE * * *

(Slovenska ženska Marijina Družba v Trstu) je imela svoje duhovne vaje skoz štiri dni v Armenski cerkvi in dne 12. t. m. pri sv. Antonu Novem skupno sv. obhajilo za sklep duhovnih vaj. V premišljevanjih je voditelj kazal na znamenja usmiljenja božjega, s katerimi Bog straši pred grehom in vabi k čednostim krščanskim. Dasi se ljudje v svoji lahkomišljenosti vseeno vdajo grehu, jih Bog še ne zavrže, ampak jim je pravi za

rešitev od pogubljenja zakramenta sv. pokore in kot verhu nec svoje ljubezni postavil je zakrament sv. Rešnjega Telesa, v katerem krepa dušo v boju proti dušnim sovražnikom. (Pri premišljevanjih je bila Armenska cerkev vsakokrat polna in vse poslušalke so pazljivo sledile izpeljivanja, katerim je bil predmet: Bog neče smrti grešnika, ampak naj se spreobrne in naj večno živi.) Skupnega obhajila se jih je vdeležilo blizo 600, nekatere so bile ob-

hajane pozneje, ker zavoljo družinskih razmer niso mogle priti v zgodni uri. Bog daj obilo dušnega prida vsem, ki so se vdeležile duhovnih vaj.

Dne 26. n vembra je bilo slovesno umeščenje novega odbora slov. ženske Marije Družbe, izvoljenega pri zadnjem občnem zboru, ki naj v smislu družbenih pravil pomaga voditi uđinje Marijine Družbe po poti, ki gotovo pripelje v nebeško domovino po Mariji k Jezusu.

(Škoñjski konvikt) v Trstu lepo napreduje pod spretnim vodstvom g. ravnatelja .H. Šonca. Vseh gojencev je 33 iz raznih gimnazijskih razredov. V četrtek so priredili prav prijazno domačo zabavo krog božičnega drevesa. Posebno nam je ugajalo ubrano čveteroglasno petje teh mladeničev. Kaj takega se ne sliši kjersibodi. Navzoč je bil tudi presvitli g. škof, ki je ob sklepu delil božične darove gojencem. Božičnega večera se je vdeležilo več duhovnikov, ki so bili kot dijaki tudi konviktorci.

(Velik požar) je v sredo skoro popolnoma uničil čveteronadstropno hišo v ulici S. Lazzaro. Mestnim ognjegascem so priskočili na pomoč Dreherjevi.

(Iz Kozjega na Štajerskem.) Na večih krajih kozjanskega okraja so zasledili premog, katerega prav skrbno iščejo. — Občno zborovanje podružnice c. kr. kmetijske družbe za Kozje in kozjanski okraj se je minulo nedeljo dnn 10. grudna še kaj dobro obneslo. Prišlo je dokaj narodnih kmetov, bližnjih in sosednih. Vsezanimiv poučen govor je bil g. potovalnega učitelja Belete o vinarstvu in sadjarstvu. Predaval je, kako se rigola, kako naj se s sisom ravna, da ga obvaruje pred pozebo, kedaj se veže itd.; potem kako naj se sadno drevje snaži in gnoji. Gosp. Hočevnar nam je povedal, kako naj se z gnojem ravna, da je bolj masten in pripraven za gnojenje, kako se potem uporablja itd. Govorilo je še več govornikov o poljedelstvu. Volil se je nov odbor. — Kozjansko župno cerkev nameravajo prihodnjo spomlad razširiti in povečati. Daj Bog srečo in mnogo radodarnih src. — Snuje se tudi Marijina družba za vse stanove, dovoljenje je že prišlo. — Vsem cenjenim čitateljem „Družinskega Prijatelja.“ želi vesele božične praznike in sre no novo leto

Kozjanski novičar.

(Častiti g. Josip Anton Ujčič) gojenec višjega duhovskega izobraževališča Augustineum na Dunaju je danes 22. t. m. napravil rigoroz tudi iz moralke se sijajnim vspehom (cum aplausu). Srčne čestitke!

(Knjižnica rojanske Marijine družbe) začne poslovati s prvim januarjem 1906.

(Premeščenja in nameščenja duhovščine v tržaško-koprski škofiji.) Č. g. Peter Volarič (iz Krka) je nameščen kot župeupravitelj v Kaštelu.

Iz Kaštela pa je premeščen č. g. Ivan Tiringar v Tomaj. Iz Tomaja gre č. g. Alojzije Peterlin v Jelšane, katere zapušča č. g. Hadrijan Brumen imenovan župeupravitelj v Grožnjanu. Iz Grožnjana je poslan č. g. Apollonio v Trst k Novemu sv. Antonu. Iz Strunjana v Istri (to mesto ostane nekaj časa prazno) gre č. g. Jos. Furlan v tržaško bolnišnico.

(Mašniško posvečenje). Dne 27. t. m. bode v v škofovi kapeli v Trstu č. g. Ivan Marsich (dijakon) posvečen v mašnika, salezijanec Dominik Bolatti pa dobi nižje sv. redove in prvi višji (sub)dijakonat.

NAŠA DRUŠTVA.

Izkaz darov za «Marijin dom» od 12. okt. do 26. nov. 1905.

1) Iz nabiralnih knjižic se je dobilo sledeče zneske:

Marija Birska K 7, Neža Križaj 62, Antonija Pondelak 75.40, Jožefa Katern 47.42, Neža Šumaj 20, M. Cvelbar 45, Kristina Novič 100.70, Ivana Stokelej 55.70, Alojzija Petkovšek 12, Julija Katol 22, Ivana Stefančič 43, Ana Butinar 42.40, Frančišek Gustin 73, Fr. Kosec 12, Jožefa Pahor 30.60. Skupno 648.22 kron.

2) Pristopili a) kot ustanovniki po 20 kron.

J. Štetula, Ant. Tkalec, J. Fabec, Kristina Novič, M. Novič, Fr. Povše, M. 60, Ant. Pondelak, M. Stanci, M. Cigoj 40 kron, Terezija Puntar.

b) kot redni udje po 2 kroni.

M. Anžlovar, Terezija Kodrič, M. Zadnik 3 kr., Apo. Bajc, Ursula Vrtnik 3 kr., Ant. Mergec, M. Tavčar, Terezija Medved 5 kr., M. Štefula 5 kr., Ana Kudler, Fr. Jimc 4 kr., Helena Zimer, Jerica Površček 3 kr., M. Barba, Ursula Kern, N. Novak 5 kr., Lucija Skrt, Ivana Trovšek 6 kr., Ant. Rot 5 kr., M. Čehovin 5 kr., M. Pompe, Ant. Kalin, J. Kolar, Lucija Šere, Ana Simončič, Ivana Rožanc, Amalija Mešiček, Ana Pondelak, Dora Pacher, Apol. Sauli, Nežika Rezelj, Kat. Tratnik, Kat. Jermolj 3 kr., M. Kavc 5 kr., Ter. Bizjak 5 kr., Apol. Inglič 5 kr., M. Furlan, Ivan Marija Vatovec 10 kr., Jušta Gasperčič 5 kr.

c) kot podporniki 1 krono.

Karola Trevisan, M. Musica, Ivana Rožanc, Helena Ogrizek, M. Rutar, Kat. Vikran, Anton Višnjevce, Antonija Vatovec.

Darovali so:

3) Po 2 kroni:

Ana Vidrih, Sofia Wiederwoll, Ivana Žgur, Zinka Dr. Rybařeva, Fr. Petronio, Ivan Janossevich, Ana Arko, N. N. Ivana Zajelska, Ana Vičar, Fani Jenko, Lucija Princis, Fr. Kolar, Z. Hvala, Antonija Urdih, Miroslav Marenzi.

4) Po 1 krono :

Fr. Ponikvar, Virg. Vovk, Jožefa Miklavec, J. Jenko, Alojzij Žerjal, Andrej Bosco, Slavka Zrime, M. Part, Anton Požar, Ant. Ferfolja, Ivana Medved, Kristjan Hlad, Uršula Derganc, Roža Scbell, Rezi Merhar, G. Fišer, M. Fortuna, Olga Kragel, N. N. Margarita Rožanc, Vincencija Rejc Anton Godnik, M. Alešovec, Minka Kapus, N. N. Lucia Tratn k, Katarina Vidmar, Ivana Grabuschneg, N. N. J. Kolaz, N. N. Marija Wilcher, Jožefa Laknez, Karol Čigon, Ant. Mirt, Ana Simončič, M. Kovačič, M. Pondelak, Lucija Šere, Kristina Strajner, M. Omahen, J. Jaklič, M. Kreuth.

5) M. Omahen K. 5, M. Klemenc 4, M. Svetina 3, K. Dejak 10, Ivan Doles 302, Fani Pertot Janko Macak 5, N. N. 5-80, Matija Sila 5, Marija Gostischa 6, N. N. 6, Kat. Kenda 3, Ida de Albori 5, Malka Zizmar 10, Jera in Fran Jerančič 10, Genovefa N. 10, Frančiška Casagrande 5, A. P. 10, F. T. 3, Amadei 3, N. Potovšek 3, M. Pahor 4 Marija K. 4, Margarita Vincingu ra 5, Julij Warto 4.

Karol Crn goj hl 40, Andrej Gombač 60, Jožefa Skerjanc 40, M. Gregorič 30, Fr Pleško 20, Clede Moresan 40, Karola Penne 40 Rozalija Goš 50, N. N. 1-14 N. N. 40, Neža Sumaj 10, N. N. 20, Ana Brana 40, Terezija Brana 40 J. Švab 20 Ana Gasperčič 20, Angela Cotič, Terezija Petelin 60, N. N. 30, N. N. 20 I. B. 40, N. N. 40, M. Princis 40, N. N. 20, V. P. 1-20, N. Maver, M. Cugo 40, Kat. Mariasič 20, Antonija Stolfa 40, Mak-o Bareto 50, M. Svab 60, Ivan M. Bareto 10, N. N. 10, Rudolf Pahor 60

Blagajnik :

Frančišek Gustin

mestni kapelan, Via S. Lazzaro 22.

Vesele božične praznike in srečno novo leto pošči osem cenjenim naročnikom in čitateljem.

Uredništvo

Ljubljana, 1. 12. 1906, „Družinski prijatelj“.

45+

UGANKE.

Rešitev ugank priobčenih v zadnji številki :

1) Brivcu, 2) sredo, 3) Jakob — bo kaj ?

Prav jih je rešil samog. Fr. Lavrenčič v Devinu ki se je pa blagohotno odpovedal darilu v prid lista. Se zahvaljujemo !

Nove uganke

1) Štirinožna žival pod oblake zleti,
če v sv jem telesu kost tršo dobi.

(Albin Kjuder).

2) Oče ima v svoji kleti petnajst vinskih sodov ; pet je polnih, pet na pol polnih in pet praznih. Vino se ima med tri sinove razdeliti tako, da dobi vsak jednako število sodov in jednako mero vina. Kako treba deliti ?

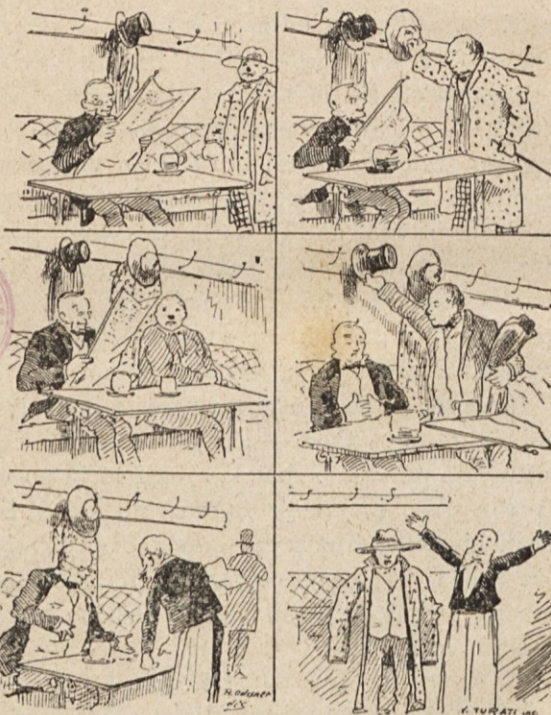
(Števo Erman)

Čas zglastitve za navadno darilo do 9. januarja.

Naše slike.

Jako ljub je v domačem krogu zimski večer. Posebno božični večer očara vsako dobro srce. Pesnik lepo opeva tako domačo srečo.

Na drugi sličici imaš celo malo dogodbico. Besed sicer ni, pa sličice ti vse povedo, če jih dobro opazuješ.

Listnica uredništva.

J. B. Bo žal neporabna.

„Društveni koledarček“ slovenke krščanske socialne zveze za 1906 se naroča pri č. g. Luki Smolnikarju stolnemu vikarju v Ljubljani. Stane 1 K.

Kar ni prišlo danes na vrsto, bodemo prinesli ob priložnosti.